

வள்ளுவர் கூறும் இல்வாழ்க்கை

The Domestic Life Described by Valluvar

தகைசால் தமிழறிஞர் அரிமா முனைவர் ச.அய்யர்

எழுத்தாளர் தொல்லியலறிஞர்

125, அறிவாலயம், அமைதிச் சோலைநகர், திருநகர்

மதுரை - 625 006

மின்னஞ்சல்: ayyarsakkannan@gmail.com

Abstract

To guide one's way of life, Thiruvalluvar delineates the principles of domestic life across twenty chapters under the section titled *Illaraviyal* (The Ethics of Domestic Life). Valluvar systematically outlines the essential attributes of domestic life and the ideal partner; the blessing of having children; the possession of love; hospitality; the habit of speaking pleasantly; gratitude; impartiality and adherence to virtue; self-restraint; moral conduct; fidelity (not coveting another's spouse); patience; freedom from envy; refraining from coveting others' wealth; avoiding backbiting; abstaining from idle speech; the fear of committing evil acts; living in harmony with the ways of the world; generosity; and attaining undying fame through these virtues. It is Valluvar's view—and indeed the truth—that all these qualities are essential for both the man and the woman leading a domestic life. Let us now examine what Valluvar has to say about each of these aspects.

முன்னுரை

வாழ்க்கை நெறி பொருந்தத் திருவள்ளுவர் இல்லறவியல் என்னும் தலைப்பில் இல்வாழ்க்கைக்குரிய செய்திகளை இருபது அதிகாரங்களில் கூறுகின்றார். இல்வாழ்க்கையின் இலக்கணம், வாழ்க்கைத்துணையின் இலக்கணம், மக்கட்பேறு, இல்லறத்தார்க்கு இருக்க வேண்டும் அன்புடைமை, விருந் தோம்பல் பண்பு, இனியவை கூறும் இயல்பு, செய்நன்றி யறிதல், அறத்தில் வழுவாது நடுநின்றல், அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிறனில் விழையாமை, பொறுமை யுடைமை, பொறாமை கொள்ளாதிருத்தல், பிறர் பொருளை வவ்வக் கருதாமை, புறங்கூறாமை, பயனற்ற சொற்களைச் சொல்லாமை, தீயவற்றைச் செய்வதற்கு அஞ்சுதல், உலக நடையை அறிந்து நடத்தல், ஈகைக்குணம், இவ்வனைத்துப் பண்புகளாலும் இறவாத புகழ்பெறுதல் என்பன வள்ளுவரால் முறைப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளன. இல்வாழ்க்கை வாழும் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் இவையனைத்தும் தேவை என்பது வள்ளுவர் கருத்து. உண்மையும் அதுவேயாகும். இனி, இவ்வொவ்வொன்றனைப் பற்றியும் வள்ளுவர் கூறுவதைக் காண்போம்.

வாழ்க்கைத்துணை நலம்

உன்னை மணந்து கொண்ட கணவனையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு அவன் விரும்பும் முறையில் இல்லறத்தை நடத்துவாயாக' என்று மணநாள் அன்று பெரியோர் கற்பித்த முறைப்படி நடப்பவள் 'கற்புடையாள்' எனப்படுவாள். அக்கற் பினின்றும் வழுவாமல் தன்னைக் காத்துக் கொண்டு, தன் கணவனையும் உணவு முதலியவற்றால் பேணி, இருவரிடத்தும் புகழ் நீங்காமல் காத்து, நற்குண நற்செய்கைகளில்

வழுவாமல் இருப்பவளே பெண் என்று சொல்லப்படுவாள், அவள் கணவனது வருவாய்க்குத் தக்கவாறு வாழ்க்கை நடத்துவாள்; துறந்தவரைப் பாதுகாத்தலும் விருந்தினரை உபசரித்தலும் வறியவரிடம் அருளோடு நடந்து கொள்ளுதலும் அவளுடைய நற்குணங்களாகும். வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்களை அறிந்து கடைப்பிடித்தலும், சமையல் தொழில் திறமையும், உலக நடைக்கு ஏற்ப நடத்தலும், அவளுடைய நற்செயலாகும். இவை அமையப் பெறாத மனைவி இருக்கும் வீடு, எவ்வளவு செல்வம் இருந்தாலும், பிற சிறப்புக்கள் இருந்தாலும், வீடாகக் கருதப்படாது. மேலே சொல்லப் பெற்ற நற்குணங்களையும், நற்செயல்களையும் உடைய மனைவி இருக்கும் வீடு பொருள் வசதி அற்றதாயினும், இன்பம் தரும் இனிய வீடாகக் கருதப் படும். கற்பு என்னும் திண்மையை உடைய மனைவியைப் பெற்றவளே பேறு பெற்றவள். அவளே பிற போகபாக்கியங் களைப் பெற்றவளைவிடச் சிறந்தவளாவாள். கற்புடைய மனைவியைப் பெற்றவன் சமுதாயத்தில் சிங்க ஏறு போலப் பெருமிதநடைநடப்பான். அஃதாவது, கணவன், மனைவியின் நற்குண நற்செயல்களாற்றான் இல்லற இன்பம் துய்த்துச் சமுதாயத்தின் பாராட்டைப் பெறுவான் என்பது. மனைவியினது சிறப்பே கணவனுக்கு மங்கலத்தைத் தரும். இச்சீரிய பண்பு நலம் வாய்ந்த மனைவிக்கு அவளது உள்ள உறுதியே காவலாகும். இத்தகைய மனையானைப் பெற்றவன் பேறு பெற்றவனாவான்.

மக்கட் பேறு

சிறந்த மனைவாழ்க்கைக்கு மக்கட்பேறே மிக்க அழகாகும். அம்மக்களைக் கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம் இவற்றால் சிறக்கச் செய்து சான்றோர் அவையில் முன்வரிசையில் இருக்கச் செய்தலே பெற்றோர் கடமையாகும். தன் மகன் கல்வி, கேள்வி ஒழுக்கங்களாற் சிறந்தவன் என்று பிறரால் புகழப்படும் பொழுது தாய். அவன் பெற்றபோது அடைந்த மகிழ்ச்சியை விடப் பெருமகிழ்ச்சி அடைவாள். மக்களது அறிவுடைமை சமுதாயத் திற்குப் பயன்படும். ஆதலால் அவர்களை அறிவுடையவர்களாகச் செய்யும் பெற்றோர் அம்மக்களுக்கும், சமுதாயத்திற்கும் ஒருங்கே தொண்டு செய்தவராவர். பெற்றோரால் நன்முறையில் வளர்க்கப்படும் மக்கள், 'இவர்களைப் பெற இவர் பெற்றோர் எத்தவத்தைச் செய்தனரோ! என்று பாராட்டத்தகும் முறையில் அறிவுத்துறையில் முன்னணியில் நிற்கவேண்டும். அறிவறிந்த மக்கள் பெற்றோர்க்குச் செய்யும் கடமை இதுவேயாகும்.

குழந்தைகள் வாழ்க்கையை வளப்படுத்தும் விளக்கங்கள் ஆவர். அவர்கள் பெற்றோர் உண்ணும் பொழுது அவ்வுணவுப் பொருள்களைத் தம் சிறு கைகளால் துழாவுவர். அங்ஙனம் துழாவப்பெற்ற உணவுப் பொருள்கள் அன்பு மிகுதியால் அமிழ்தினும் மிக்க சுவையைத் தரும். குழந்தையின் உடம்பைத் தீண்டுவது பெற்றோர் உடம்பிற்கு இன்பத்தைத் தரும்; அவர்தம் சொற்களைக் கேட்பது செவிக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கும். மக்களின் மழலைச் சொற்கள் குழலினிசையை விட-யாழிசையைவிட இனியவையாக இருக்கும். இத்தகைய மக்களைப் பெற்ற வீடு, இன்பம் தரும் இனிய வீடாகும்.

அன்புடைமை

அன்பு என்பது மனைவி, மக்கள், உற்றார் பெற்றார் முதலிய வர்கள் மீது செல்லும் பிரியம். பின்பு அது படிப்படியாக வளர்ந்து அனைவர்பாலும் செல்லவல்லது. வாழ்வரசியாக இருக்கும் மனைவி மீது கணவனுக்கு அன்பு இல்லையாயின், இல் வாழ்க்கை பழுதுபடும். அவ்வாறே கணவன் மீது மனைவிக்கு அன்பு இல்லையாயின், இல்வாழ்க்கை நரக வாழ்க்கையாகும். ஆதலின் இல்வாழ்க்கைக்கு அன்பு அடிப்படையாகும். அன்பு கணவனையும் மனைவியையும் முதலில் பிணிக்கின்றது; பின்பு குழந்தைகளையும் பிணிக்கின்றது. அன்பு இருக்கும் இடத்தில் இன்பம் குடியிருக்கும். அன்பு என்னும் நற்பண்பை யுடையவர்தந்தலம் விரும்பும் கீழ்மக்களாக இரார். அன்புடையவர் சொல்லாலும் பொருளாலும் - உடம்பாலும் பிறர்க்கு உதவுவர். முதலில் உற்றார் உறவினரிடம் செல்லும் அன்பு, பின்பு அயலாரிடத்தும் விரும்பிச் செல்லும். அப்பொழுது தான் அவனுக்குப் பகைவரும், அயலாரும் இரார். 'இவ்வுலகத்தில் இல்வாழ்க்கையில் நின்று இன்பம் நுகர்ந்து இல்லறத்தால் அடையும் சிறப்பு அன்பின் பயன்' என்று அறிஞர் அறைவர். அறத்திற்கு மட்டும் அன்பு துணையாவதன்று; தீயவனை நல்லவனாக்கவும் அன்பு பயன்படும். மனத்தில் அன்பில்லாத ஒருவர் இல்லறத்தில் இருந்து வாழ்தல், வலிய பாலைநிலத்தில் பட்டுக்கிடக்கும் மரம் தளிர்ப்பது போன்றதாகும். சுருங்கக்கூறின், அன்புடைய உடம்பே உயிருள்ள உடம்பாகும். அன்பு இல்லாத உடம்பு எலும்பும் தோலும் போர்த்த உடம்பாகும்.

விருந்தோம்பல்

விருந்தோம்பல் இல்வாழ்க்கையின் உயிர் நாடியாகும். விருந்து - புதுமை, விருந்தினர் - புதியவர்; தாம் முன்னர் அறியாதவர், ஏழைகள், நன்னிலையில் இருந்து கெட்டவர், ஊர் விட்டு ஊர் வந்தவர், இவர் போன்றோர் பிறரும் விருந்தினர். எனப்படுவர். இவர்களை உபசரித்து உண்பித்தல் இல்வாழ்வர் கடமையாகும். இவர்கள் தன் வீட்டுத் திண்ணையில் இருக்க, ஒருவன் தான் மட்டும் உண்ணுதல் அறமாகாது. தன்னை நோக்கி வரும் விருந்தினரை நாள்தோறும் உபசரிப்பவனது இல் வாழ்க்கை சிறப்புடையேயன்றிச் சீர்கெடாது. விருந்தினர் உள்ளம் குளிர உணவளிப்பவன், வேள்வி செய்து பெற வேண்டும் பயன் ஒன்றுமில்லை. பொருளுடையவர் விருந் தோம்பலைப் பாதுகாக்க வேண்டும். பொருளிருந்தும் அறிவில்லா தவர் விருந்தோம்பலைக் கைவிடுவார். அனிச்சப்பூ மோப்பக் குழையும்; அது போல உபசரிப்போர் முகம் வேறுபடின விருந்தினர் மனவாட்டமடைவர். ஆதலால் இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவர் அகமும் முகமும் மலரத் தம்மால் இயலும் வரையில் விருந்தினரை உபசரித்தல் நல்லது.

இனியவை கூறல்

இல்வாழ்வார்க்கு அடுத்து இருக்க வேண்டும் பண்பு இனியவை கூறல் என்பது. கணவன் மனைவியிடமும், மனைவி கணவனிடமும், இவ்விருவரும் பிள்ளைகளிடமும் இனிய சொற்களைப் பேசுவராயின், இல்லத்தில் இன்பம் நிறைந் திருக்கும். இப்பண்பு இல்லறத்தாரிடம் வளருமாயின், விருந்தின ரிடமும் பிறரிடமும் இனிய சொற்களையே பேசுவர். பிறர்க்கு இனிமை தராத சொற்கள் காய் போன்றவை; இனிமை தரும் சொற்கள் கனி போன்றவை.

நமக்கு காய் வேண்டுமா? கனி வேண்டுமா? கனியை விரும்புவது தான் அறிவுடைமை. அது போல இனிய சொற்களைப் பேசுதல் இல்லறத்தார் கடமையாகும். முகமலர்ச்சியோடு இனிமையாகப் பேசுபவர் பொருளுதவி செய்யாவிடினும், வறியவர் ஆறுதலோடு அவர்களை வாழ்த்திச் செல்வர். 'ஒருவரைக் கண்ட பொழுதே அவரை முகமலர்ச்சியோடு நோக்கி இனிய சொற்களாற் பேசுவதே அறம் என்று அறிஞர் கூறுகின்றனர். எல்லோரிடமும் இன்பத்தை உண்டாக்கும், இனிய சொற்களைப் பேசு வோர்க்குத் துன்பம் தொடராது. எல்லோரிடத்திலும் பணியும், இனிய சொற்களைச் சொல்லுதலும் உடைய ஒருவர்க்கு வேறு சிறப்புத் தேவையில்லை. பிறர்க்கு நன்மை பயக்கும் சொற் களை மனத்தால் ஆராய்ந்து இனிய முறையில் சொல்லு வோர்க்கு நன்மையே வரும். பிறர் மனத்தை வருந்தாத இனிய சொல், அதனைச் சொல்வோனுக்கு இம்மையிலும் - மறுமை யிலும் இன்பத்தைத் தரும். இங்ஙனம் இனியவைகூறல் எல்லோர்க்கும் இன்பத்தைத் தந்து தன்னையும் உயர்த்து வதை அறிந்தும், ஒருவன் வன்சொற்களைப் பேசுவது அறிவுடைமையாகாது அன்றோ? எனவே, இல்லறம் நல்லறமாக வேண்டுமாயின் இனிய சொற்கள் இன்றியமையாதவை, சமுதாயத்தில் நல்லவர் என்று பெயர் எடுக்க வேண்டுமாயின், இனிய சொற்கள் தேவைப்படுவனவேயாகும்.

செய்நன்றியறிதல்

செய்நன்றியறிதல் என்பது தனக்குப் பிறர் செய்த நன்மையை மறவாமை, இனியவை கூறி இல்லறம் வழுவாது நடத்துவோர்க்கு இந்நற்பண்பு இருத்தல் வேண்டும். ஆதலின் அறிவிற் சிறந்த திருவள்ளுவர் இனியவை கூறலை அடுத்து இதனைக் கூறியுள்ளார்.

தனக்கு முன்பு ஓர் உதவியும் செய்யாதிருக்க, ஒருவன் பிறருக்கு உதவி செய்கிறான். அவ்வுதவிக்கு மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் கைம்மாறாகக் கொடுத்தாலும் ஈடாகாது என்பது வள்ளுவர் கருத்து. அதனால் அவர், "ஒருவனுக்கு தாங்கமுடியாத துன்பம் வந்தபொழுது ஒருவன் செய்த உதவி, தன்னை நோக்கச் சிறியதாய் இருந்தாலும், அக்காலத்தை நோக்க நிலவுலகத்தைவிட மிகப் பெரியதாகும்" என்கிறார். இவர்க்கு இது செய்தால் நாம் இன்ன பயனைப் பெறலாம் என்பதை எண்ணாதவராய்ச் செய்த உதவியை ஆராயின், அதன் நன்மை கடலினும் பெரிது என்று கூறலாம். தக்க காலத்திற் செய்த உதவி தினையளவாக இருப்பினும், அறிவுடையோர் அதனைப் பனையளவாகக் கொண்டு பாராட்டுவர். துன்பக் காலத்தில் இங்ஙனம் உதவி செய்பவரது நட்பை விடலாகாது; அதனை என்றும் நினைப்பது நல்லோரது கடமை. ஒருவன் செய்த தீமையை செய்த அப்பொழுதே மறப்பது நல்லது. ஆனால் ஒருவன் செய்த நன்மையை மறப்பது அறமாகாது. தனக்கு முன்பு ஒரு முறை நன்மை செய்தவன் பின்பு மிகக் கொடிய செயலைச் செய்தானாயினும், அவன் முன்பு செய் நன்மையை எண்ணிப் பின்பு செய்த தீமையை மறத்தலே பெருந்தன்மை, பசுவின் காம்பை அறுத்தல், மகளிர் கருவினைச் சிதைத்தல் முதலிய கொடுமைகளைச் செய் வோருக்குக் கழுவாய் உண்டு. ஆயின், ஒருவர் செய்த நன்றியை மறந்தவர்க்குக் கழுவாய் இல்லை. ஆதலால், ஒருவன் செய்த உதவியை மறவாது போற்றுவதே மாண்புடையது.

நடுவுநிலைமை

பகைவர், நண்பர், அயலார் நமக்கு உதவி செய்தவர் என்ற எத்திறத்தாரிடத்தும் அறத்தின் வழுவாது ஒப்ப நிற்கும் நிலைமையே நடுவுநிலைமை என்பது, ஒருவன் பகைவன், அயலான், நண்பன், தனக்கு உதவி செய்தவன் என்னும் இவரிடம் நடுவுநிலைமையிலிருந்து தவறாது நடத்தலே அறம் என்று சொல்லலாம். நடுவுநிலைமை உடையவன் அறநெறி தவறி வாழான். ஆதலால் அறநெறியில் நடப்பதால் வரும் புகழ் அவன் இறந்த பின்பும் நிலைத்து நிற்கும். எனவே, தனக்குச் சுயநன்மை இருப்பதாயினும், நடுவுநிலையிலிருந்து தவறுவதால் வரும் செல்வத்தை விரும்பாதிருத்தலே அறமாகும். மனத்தின்கண் நடுவுநிலையிலிருந்து பிறழாமையே சான்றோர்க்கு அழகாகும். முன்னே தான் சமனாக நின்று, பின் தன்னிடம் வைத்த பாரத்தை வரையறுக்கும் துலாம் போல நடுவுநிலையிலிருந்து ஒரு பக்கத்தும் சாயாமை கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கங்களாற் சிறந்த பெருமக்கட்கு அழகாகும்.

அடக்கமுடைமை

மனம், மொழி, மெய் என்னும் மூன்றும் தீயநெறியிற் செல்லாமல் அடங்குதல் உடையவராய் இருத்தல் அடக்க முடைமை எனப்படும். பகைவர் செய்த குற்றத்தை தாம் செய்த குற்றத்தையும் நிறுக்கின்ற நடுவுநிலைமையையுடையவர் அடக்கத்தை அணிகலனாகக் கொண்டவராவார். அடக்கம் ஒருவனை தேவர் உலகத்து உய்க்கும் ; அடங்காமை நரகத்தில் தள்ளும். அஃதாவது, அடக்கமுடையவன் இன்பத்தைத் துய்ப்பான், அடங்காதவன் துன்பத்தை நுகர்வான் என்பது பொருள், மனம் ஒன்றை எண்ணும்; அவ்வெண்ணம் செயலின் உருவத்தை அடையும். எனவே, செயலுக்கு மனமே முதற் காரணமாக அமைகின்றது. ஆதலால் மன அடக்கம் உடையவன் மொழி அடக்கம் உடையவனாவான்; செயல் அடக்கம் உடையவனும் ஆவான்.

அடக்கமே பெறுதற்கரிய செல்வம், அதனை உறுதிப் பொருளாக கொண்டு அழியாமற் காப்பவனே அறிஞன். அவ்வடக்கம் அறிஞரால் அறியப்பட்டு அவனுக்கு உயர்வைத் தரும். இவ்வாழ்க்கை ஆகிய தனி நெறியிலிருந்து வேறுபடாது நின்று அடங்கியவனது உயர்ச்சி, மலையின் உயர்ச்சியை விட மிகப் பெரியதாகும். பெருமிதமின்றி அடங்குதல் எல்லோருக்கும் நல்லது; செல்வர் அடங்கியிருத்தல் மேலும் சிறப்புடையது. ஆமை தன் ஐந்து உறுப்புகளையும் அடக்குதல் போல் ஐம்பொறிகளையும் தீயநெறிகளிற் செல்லாமல் நடத்துபவன் மிகச் சிறந்தவன். ஒருவன் எதனைக் காக்க முடியா விடினும் நாளை மட்டும் காத்தல் சிறந்தது ; அதனைக் காவானாயின் சொற்குற்றத்தால் துன்புறுவான். ஒருவனை யொருவன் தீயினாற் சுட்டபுண் உடம்பில் இருக்கும்; மனத்தில் பதியாது; ஆனால், நாவினால் சுடப்பட்ட வடு மனதிற் பதிந்து விடும்; அது என்றும் ஆறாது. ஆதலால் மனதில் கோபம் தோன்றாமல் ஒவ்வொருவரும் காக்க வேண்டும்.

ஒழுக்கமுடைமை

ஒழுக்கம் ஒவ்வொருவருக்கும் சிறப்பினைத் தரும். ஆதலால் அஃது உயிரினும் மேலாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுவதாகும். மனிதன் நேர்மையான வாழ்க்கைக்குரிய பாதையிற் செல்லுதலே ஒழுக்கம் என்பது.

அப்பாபதை யினின்றும் வழுவுவானேயாயின், அவன் கீழ் மகனாகக் கருதப்படுவான். ஆதலின் ஒழுக்கத்தினை எதனாலும் அழிவுபடாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். ஒழுக்கம் தவறியவன் இழிபிறப்பாளனாய்க் கருதப்படுவான். பொறாமையுடையவன் வாழ்க்கையில் முன்னேறமாட்டான்; அவனைப் போலவே ஒழுக்கமில்லாதவனும் சமுதாயத்தில் மதிப்பைப் பெற மாட்டான். ஒழுக்கமுடைமைக்கு மனவுறுதி வேண்டும்.

மனவுறுதி இல்லாதார் ஒழுக்கமுடையவராய் இருத்தல் அரிதாகும். நல்ல ஒழுக்கம் அறத்திற்குக் காரணமாய் அமைந்து இருமையிலும் இன்பம் பயக்கும்; தீய ஒழுக்கம் பாவத்திற்கு காரணமாய் இருமையிலும் துன்பம் பயக்கும். ஒழுக்கமுடையவர் மறந்தும் தீய சொற்களைத் தம் வாயாற் சொல்லார். கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கங்களாற் சிறந்த பெருமக்களது ஒழுக்க நெறியைப் பின்பற்றி நடவாதவர். நூல்களைக் கற்றவராயினும் அறிவற்றவர் என்றே அறிஞரால் கருதப்படுவர்.

பிறனில் விழையாமை

காம மயக்கத்தால் பிறனது மனையாளை விரும்பாமையே பிறனில் விழையாமை என்பது. ஒழுக்கமுடையவரே இங்ஙனம் விழையார். இவ்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட ஒருவன் நண்பர் பலரைப் பெற்றிருப்பான். அவன் அவர்தம் ஒழுக்கத்தை ஐயுறாமல் தன் வீட்டில் அவர்களைப் பழக விடுவான். அத்தகைய நிலையில் அவனது இல்லாளை விரும்பும் நண்பர் தீநெறிப்பட்டவரே ஆவர். அத்தகையோர் இறந்தாரேயாவர் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. எத்துணைப் பெருமையுடையவராயினும் பிறன் மனைவியை விரும்புவோர் அற்பராய்க் கருதப்படுவர்; இந்திரனைப் போல எல்லாப் பெருமைகளையும் இழந்து சிறுமை அடைவர் என்றும் நிலைநிற்கும் குடிப்பழியினையும் அடைவர், பகை பாவம், அச்சம், குடிப்பழி என்னும் நான்கு குற்றங்களும் அவரை விட்டு அகலா. பிறன் மனைவியை உள்ளத்தாலும் நினையாதவனே பேராண்மையுடைய ஆண்மகன். அவனே அறனுடையவன்; ஒழுக்கமும் உடையவன் என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

பொறையுடைமை

ஏதேனும் ஒரு காரணம் பற்றியோ அல்லது அறியாமை யாலோ ஒருவன் தனக்கு தீமை செய்த போது, தானும் அவனுக்குத் தீமை செய்யாது பொறுத்திருத்தல் பொறை யுடைமை எனப்படும். நெறியில்லாதவற்றைச் செய்த வனையும் பொறுக்க வேண்டுவதே பெருந்தன்மை. தன்னைத் தோண்டுபவரையும் நிலம் தாங்கி நிற்கிறது. அதுபோலத் தன்னை அவமதிப்பவரைப் பொறுத்தல் மிகச் சிறந்த அறமாகும். ஒருவன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தல் நல்லது. ஆனால் அப்பிழை செய்யப்பட்டபொழுதே அதனை மறந்து விடுதல் அப்பொறுமையிலும் நல்லதாகும். அறிவின்மையால் தீமை செய்பவரைப் பொறுத்தல் வன்மையுள் வன்மை' என்று சொல்லலாம். பொறுமையைக் கைவிடாதவன் 'சான்றோன் என்று போற்றப்படுவான். பிறர் தனக்குச் செய்யும் தவறு களைப் பொறுப்பவனை அறிவுடையோர் பொன்போல் பாராட்டுவர். நமக்கு தீங்கு செய்தவனைத் தண்டித்தவர் ஒருநாளை இன்பமே அடைவர். ஆயின், தீங்கு செய்தவனைப் பொறுத்தவர் உலகம் உள்ளளவும் புகழ் பெறுவர். மனச் செருக்கால் தன்னிடம் தீயவற்றைச் செய்தாரைத் தான் தனது பொறுமையால்

வெல்லுதலே சிறப்பாகும். நன்னெறியற்ற தீயவர் சொற்களைப் வெறுப்பவர், இவ்வாழ்க்கையில் இருப்பினும், முற்றும் துறந்த முனிவரைப் போன்ற தூய்மை உடையவராவர்.

பொறாமைப் படாதிருத்தல்

பொறாமை என்பது மனிதனது உயர்ச்சியைக் கெடுக்கும்; ஊக்கத்தைச் சிதைக்கும்; உழைப்பைப் பாதிக்கும். இல்லறத் தான் இத்தீய குணத்தால் பீடிக்கப்படுவானாயின், அவனுடைய உயர்ச்சி, ஊக்கம், உழைப்பு என்னும் மூன்றும் கெட்டுவிடும். இவை காரணமாக அடக்கம், ஒழுக்கம் முதலிய நற்பண்புகள் அனைத்தும் கெட நேரிடும்; இல்லறம் நல்லறமாகத் திகழாது. ஆதலின் பொறாமை என்னும் தீய பண்புக்கு ஆட்படாமல் ஒவ்வொரு இல்லறத்தானும் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஒருவனது ஆக்கத்தினையும் முற் போக்கினையும் கண்டு தானும் அவ்வாறு ஆக்கம் பெறுதல் வேண்டும். முற்போக்கு அடைதல் வேண்டும் என்று எண்ணுபவன் ஊக்கம் பெறுவான்; ஊக்கத்திற்கு ஏற்ப உழைப்பான்; அதனால் ஆக்கம் பெறுவான். இவற்றிற்கு மாறாகப் பொறாமைப் படுபவன் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்பவனாவான்; அதனால் தானும் கெடுவதின்றித் தன்னைச் சார்ந்தாரையும் கெடச் செய்வான். பொறாமைப் பேயால் பற்றிக் கொள்ளப்பட்ட ஒருவன் இம்மையில் அமைதியை இழப்பான்; அதனால் வாழ்வையும் இழப்பான். பொறாமைப்பட்டு உலகில் பெருமையடைந்தவன் ஒருவனும் இல்லை; அவ்வாறே பொறாமைப்படாததால் சிறுமை யடைந்த வனும் இல்லை. எக்காரணம் கொண்டேனும் பிறரது ஆக்கம் கண்டு பொறாமைப்படுதல் தீயது.

வெஃகாமை

பிறர்க்கு உரிய பொருளை வவ்வக் கருதாமையே 'வெஃகாமை' எனப்படும். பிறரது பொருளைக் கண் அது தன்னிடம் இல்லையே என்று பொறாமைப்படுதல் கண்டவுடன் தவறு; அதனை அபகரித்துக் கொள்ள கருதுதல் அதனினும் தவறு. இச்செயல் ஒருவனது குடியைக் கெடுப்பதோடு, பல் குற்றங்களுக்கும் அவனை ஆட்படுத்தி விடும். அறநெறியிற் செல்பவர் பிறர் பொருளை வவ்வி, அதனால் வரும் நிலையற்ற இன்பத்தை விரும்பமாட்டார்; தம் வறுமையைப் போக்கப் பிறர்பொருளை விரும்பார். பல நூல்களைக் கற்றும் பிறர் பொருளை அபகரிக்க எண்ணுவோர் கற்றறி மூடரேயாவர். அருளாகிய அறத்தை விரும்பி, அதற்கு வழியாகிய இல்லறத்தில் இருப்பவன், பிறர் பொருளை வவ்விக் குற்றப்படுதல் தவறு. பிறர் பொருளை வவ்வி அதனால் வரும் ஆக்கத்தை விரும்பின், அவ்வாக்கம் நற்பயன் விளைவியாது. வவ்வியோன் மனச் சான்றே அவன் உள்ளத்தைச் சுட்டுக் கொண்டிருக்கும். பிறர் பொருளை வவ்வ நினையாதவனே ஆக்கம் பெறுவான்.

புறங்கூறாமை

ஒருவன் இல்லாத இடத்தில் அவனை இகழ்ந்து பேசா திருத்தலே 'புறங்கூறாமை' எனப்படும். ஒருவன் அறம் என்று சொல்லப்படுவதைச் செய்யாமல் தீமை தரத்தக்க செயல் களைச் செய்வானாயினும், பிறனைப் புறங்கூறாமல் இருப்பின், உலகத்தாரால் பாராட்டப்படுவான். அறம் என்பது ஒன்றில்லை என்று வாதித்து, அதன் மேல் பாவங்களைச் செய்வதை விட, ஒருவனை இல்லாத இடத்தில் இகழ்ந்துரைத்து நேரிற் கண்டவுடன்

பொய்நட்புக் கொள்ளுதல் கொடிய தீமை யாகும். இவ்வாறு செய்வதைவிட ஒருவன் இறந்துபடுதல் நல்லது. ஒருவன் எதிரில் கண்ணோட்டம் இல்லாமல் அவனைக் கடிந்து பேசலாம். ஆயின், அவன் இல்லாதபோது அவனைப் பற்றித் தவறான சொற்களைச் சொல்லாதிருத்தல் நல்லது. புறங்கூறுவோன் அறத்தை அவமதிப்பவனாவான், கூடி மகிழும்படி இனிய சொற்களைச் சொல்லி அயலாரோடு நட்புக் கொள்ள அறியாதவரே புறங்கூறித் தம் சுற்றத்தாரையும் பிரியும்படி செய்வர். தம் உற்றார் உறவினரது குற்றத்தை அவர் இல்லாத பொழுது தூற்றும் இயல்புடையார். பிறரிடம் என்னதான் செய்ய செய்யார்! புறங்கூறுவோன் நிலத்திற்குச் சுமை போன்றவன். பிறரைப் புறங்கூறுவோர், புறங்கூறலாகிய தமது குற்றத்தை எண்ணிப் பார்ப்பின், புறங்கூறார். இத்தகைய அறிவு பெறுவதே ஒவ்வொருவரது கடமையாகும்.

பயனில சொல்லாமை

தமக்கும் பிறர்க்கும் அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய பயன்களுள் ஒன்றும் தராத சொற்களைச் சொல்லாதிருத்தலே பயனில சொல்லாமை' எனப்படும். பொய், கோள் சொல்லுதல், கடுஞ்சொல் கூறல், பயனில சொல்லுதல் என்பன வாக்கின் கண் நிகழும் குற்றங்கள். இவற்றுள் கோள்சொல்லுதல் புறங் கூறாமையால் விலக்கப்பட்டது; கடுஞ்சொல் இனியவை கூறலால் விலக்கப்பட்டது. பொய் ஆங்காங்குக் கடியப் பட்டது. எனவே, பயனில சொல் இங்கு வற்புறுத்தப்படுகின்றது.

அறிவுடையவர் பலரும் கேட்டு வெறுக்கும்படி பயனற்ற சொற்களைச் சொல்லுபவன் எல்லோராலும் இகழப்படுவான். பயனற்ற பொருள்களை விரித்துரைக்கும் ஒருவனை நெறியற்றவன் என்று உலகம் இகழும். ஒருவன் பண்பற்ற சொற்களைப் பலரிடைச் சொல்லுவானாயின், அப்பலரும் அவன் மீது வைத்திருந்த மதிப்பை விட்டுவிடுவர். பயனில்லாத சொற் களைப் பலகாலும் சொல்லுபவனை 'மகன்' என்று சொல்ல லாகாது; மக்களுள் பதர் என்று சொல்ல வேண்டும். சான்றோ ராயினும் அறத்தொடு படாத சொற்களைச் சொல்லுதல் குற்ற மேயாகும். சிறந்த அறிவும் ஒழுக்கமும் உடைய பெருமக்கள் பயனற்ற சொற்களைச் சொல்லார். சொற்களில் கேட்பாருக்குப் பயன்தரத்தகும் சொற்களைப் பேசவேண்டும்; பயன் தராத சொற்களை விட்டொழித்தல் வேண்டும்.

தீவினை அச்சம்

தீய காரியங்களைச் செய்வதற்கு அஞ்சுதலே 'தீவினை யச்சம்' எனப்படும். இதனால் உடம்பால் நிகழும் தீச்செயல்கள் தனக்கு இன்பத்தைத் தரும் தரும் என்று எண்ணி ஒருவன் செய்யும் தீச்செயல்கள் அவனுக்குத் துன்பம் பயத்தலையே காண் கிறோம். ஆதலால் அவற்றைச் செய்ய ஒவ்வொருவரும் அஞ்சுதல் வேண்டும். தம் பகைவரிடத்தும் தீய செயல்களைச் செய்யாதிருத்தலே சிறந்த அறிவு என்று அறிஞர் அறைவர். பிறனுக்குக் கேடு பயக்கும் வினையை எண்ணுகின்றவனுக்கு அறக் கடவுள் கேடு செய்யும். தன் வறுமை நீங்குவதற்காகப் பிறர்க்குத் தீமை செய்யும் ஒருவனை பற்றிக் கொள்ளுமே தவிர, விட்டு நீங்காது பிறர்க்குச் செய்யும் கேடுகள் பின் வந்து நம்மை வருத்தும். தீவினையாகிய பகை மிகக் கொடியது. தன் நல்வாழ்வை விரும்பும் ஒருவன் பிறர்க்குத் தீமை செய்வதிலிருந்து விலகுதல் வேண்டும்.

இவ்வதிகாரம் வாழ்க்கைக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. பிறர் வாழ்வதைப் பொறாது சிலர் அவர்க்குப் பலகேடுகளைச் செய்தலைக் காண்கிறோம். இங்ஙனம் கேடு செய்பவர் என்ன பயனை அடைகின்றனர்? நல்லறிவுடைய பலராலும் இழித் துரைக்கப் படுகின்றனர்; அதுகாறும் தாம் பெற்றிருந்த மதிப்பை இழந்து, மானம் இழந்து வெட்கப்படுகின்றனர். நாம் இதனைச் சமுதாயத்தில் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். மனிதன் எதை விதைக்கிறானோ, அதையே அறுவடை செய்கிறான். அதுபோலப் பிறர்க்குத் தீமை செய்பவன் தன்னை அறியாமல் தனக்கே தீமை செய்து கொள்கிறான். பிறன் கேடு தன் கேடு ஆகிறது. இந்த உண்மையை உணர்ந்து இவ்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ள ஒவ்வொருவரும் பிறர்க்குத் தீமை செய்தலை மனத்தாலும் நினைத்தல் ஆகாது.

ஒப்புரவு அறிதல்

உலகநடையினை அறிந்து - உயர்ந்தோர் செல்லும் நெறியினை அறிந்து-தாமும் அந்நெறியிற் செல்லுதலே ஒப்புரவு அறிதல் எனப்படும். அஃதாவது, பயன் கருதாது பொது நலத்திற்குரியவற்றைச் செய்தலே ஒப்புரவறிதல் எனப்படும். வள்ளுவர் இதுவரையில் மனம், மொழி, மெய்களால் விலக்க வேண்டுவனவற்றைக் கூறியுள்ளார். இங்குச் செய்யத் தருவனவற்றைக் கூறுகின்றார். மேகங்கள் உலக உயிர்களுக்கு நீரை உதவுகின்றன. ஆயின், உயிர்கள் அம்மேகங்களுக்கு ஏதேனும் கைம்மாறு செய்கின்றனவா? இல்லை, அங்ஙனம் கைம்மாறு செய்யாதிருப்பினும், மேகங்கள் தம் கடமையைச் செய்கின்றன. அவ்வாறே சமுதாய நலங்களுள், எவ்விதப் பயனையும் எதிர்பாராமல் இவ்வாழ்வாரின் சில கடமைகளைச் செய்தல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் சான்றோர் செய்த நல்லவற்றைச் செய்பவன் உயிரோடு வாழ்பவனாவன்; இங்ஙனம் செய்யாதவன் இறந்தாருள் ஒருவனாகக் கருதப்படுவான். ஊருணியில் உள்ள நீர் ஊர் மக்கள் எல்லோருக்கும் பயன்படுகிறது. அது போல உலக நடை அறிந்த அறிஞனது செல்வம் பலர்க்கும் பயன்படுதல் வேண்டும். ஊர் நடுவில் இனிய பழங்களைக் கொண்ட மரம் இருப்பின், அப்பழங்கள் ஊர் மக்களுக்குப் பயன்படும். அதுபோல விரிந்த மனப்போக்குடையவனது செல்வம் ஊர் மக்கள் நலத்திற்குப் பயன்படும். அச் செல்வம் தன்னை உடையானது பரந்த நோக்கால் ஊராருக்குப் பயன்படும்; மருத்துவமனையாகவும், படிப்பகமாகவும், பள்ளி யாகவும், உணவி விடுதியாகவும், பிறவாறாகவும் உரு வெடுத்துப் பயன்தரும். இங்ஙனம் சமுதாய நலத்திற்குச் செலவிடுபவனே 'ஒப்புரவாளன்' எனப்படுவான். பொது நலத்திற்குத் தாம் செய்யத் தருவனவற்றை அறிந்த அறிவு டையார், தமது செல்வம் சுருங்கிய காலத்திலும் பொது நன்மைக் குரியவற்றைச் செய்ய தயங்கார். பொதுநலத் தொண்டால் ஒருவனது செல்வம் அழிந்து விடும் என்றாலும், அவன் துணிந்து பொதுநலத் தொண்டு செய்வதே வரவேற்கத் தக்கது என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

இல்லறத்தான் ஒருவன் தன் உழைப்பால் பெரும் செல்வத்தை ஈட்டுகிறான். அவன் அதனைத் தன் குடும்ப அளவில் மட்டும் வைத்திருப்பின், 'சுயநலப் பேயன்' என்று உலகத்தாரால் இகழப்படுவான். அவன் ஈட்டும் பொருள் சமுதாயத்திலிருந்து வரும் செல்வமேயாகும்.

ஆதலால் தன் வாழ்வுக்குத் தேவையானதை வைத்துக் கொண்டு எஞ்சிய பொருளைச் சமுதாய நலனுக்கே செலவிடுதல் நேர்மை. இச்சீரிய நிலையங்களை ஏற்படுத்தி, உலக நாடுகளில் எல்லாம் அற முறையினை அறிந்தே, அமெரிக்க கோடீசுவரர்கள் அறி செயல்களைச் செய்து வருகின்றனர். இத்தகுதி உடைய செயலால் அவர்தம் புகழுடம்பு என்றும் நிலைத்திருக்க வழி உண்டாகிறது. நம் நாட்டிலும் பச்சையப்ப முதலியார், இராசா அண்ணாமலைச் செட்டியார், டாக்டர் அழகப்பச் செட்டியார், மதுரைக் கருமுத்து. தியாகராசச் செட்டியார் போன்ற பெரு மக்கள் சமுதாயத்திற்குப் பயன்பெறும் வகையில் பல அறங் களைச் செய்துள்ளனர். செல்வத்தில் இவரினும் குறைந்தவர் தத்தம் வசதிக் கேற்ற முறையில் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படுதல் வேண்டும். இஃது ஒவ்வொருவர் இவ்வாழ்வரது சிறந்த கடமை யாகும்.

ஈகை

நம்மிடம் ஏற்ற வறியவருக்கு 'இல்லை' என்று சொல்லாமற் கொடுத்தலே 'ஈகை' என்று சொல்லப்படும். ஒரு பொருளும் இல்லாதவனுக்கு அவர் வேண்டியது ஒன்றைக் கொடுப்பதே உண்மையில் 'ஈகை' எனப்படும். பிறவகைக் கொடைகள் பயன் கருதிச் செய்வனவாகும். பிறரிடம் கைநீட்டி ஒன்றைப் பெறுதல் மேலுலகத்திற்கு நல்லது என்று கூறுதல் தீது; வறிய வர்க்குக் கொடுப்பவர்க்கு மேல் உலகம் இல்லை என்று சொல்லினும், ஏழைகட்கு உதவுவதே நல்லது. ஒருவன் இல்லை என்று நம்மிடம் வந்து இரக்கும் போது, இரக்கும் போது, நாமும் 'இல்லை' என்று சொல்லுதல் தவறு; அவனுக்கு உதவுதலே அறம். ஏழை களது மிக்க பசியைத் தீர்ப்பது அறம். அங்ஙனம் செய்யின், தனது மேல் உலக வாழ்க்கை என்னும் பயிர்க்கு ஒருவன் வித்திட்டது போலாகும்.

ஏழைகட்கு வழங்கி அவர்கள் மகிழ்வதைக் கண்டு தாம் மகிழ்தலே செல்வர் கடமையாகும். இங்ஙனம் செய்யாதவன் பொருளை வைத்து இழக்கும் வன்கண்ணன் ஆவான். வறியவர்க்குக் கொடாமல் தானே தனித்து உண்ணுதல், பிறரிடம் சென்று இரத்தலினும் இழிவானது. சாவு போன்ற கொடியது ஒன்றில்லை; வறியவர்க்கு ஒன்று கொடுக்க முடியாத போது சாதல் இனிமை பயக்கும். அஃதாவது, இறப்பவனுக்குக் கொடுக்க முடியாத நிலை ஒருவனுக்கு ஏற்படுமாயின், அந் நிலையில் அவன் வாழ்தலை விட இறத்தலே நல்லது. ஏழை எளியவர்க்கு உதவும் மனப்பான்மை இல்லாதவன் சமுதாயத்தில் இருப்பதை விட இறந்துபடுதல் நல்லது என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

புகழ்

வறியவர்க்கு வழங்கலும் அதனால் புகழ் உண்டாக வாழ்தலும் வாழ்க்கை' எனப்படும். அப்புகழைத் தவிர மனிதன் பெறத்தக்கது வேறொன்றுமில்லை. வறுமையால் இறப் பார்க்குக் கொடுப்பதால் வரும் புகழே உலகத்தில் நிலைத்து நிற்பது. அத்தகையவன் அனைவராலும் வரவேற்கப்படுவான். ஈகையாற் புகழ் எய்தாதவனை மக்கள் இழித்துப் பேசுவர். ஈகையால் வரும் புகழ் பெறாதவரை, அவர் மறைந்த பிறகும் உலகத்தார் இகழ்ந்து பேசுவர். ஆதலால் தம்மிடம் வசை உண்டாகாமல் வாழ்பவரே உயிர் வாழ்பவராவர்.

இல்வாழ்க்கை

இங்ஙனம் வாழ்க்கைத் துணைநலம் முதலாகப் புகழ் ஈறாக உள்ள அறநெறிகளிற் பிழையாமல் இல்வாழ்க்கை நடத்து பவரே, இல்வாழ்க்கையால் வரும் பயனை அடைபவராவர். மனைவியோடு இல்வாழ்க்கையில் இருப்பவனே சுற்றத்தாரால் துறக்கப்பட்டவருக்கும். வறியவர்க்கும், நாதியற்றவர்க்கும் துணையாவான். இம்மூவகையாரையும் காத்தல் அவன் கடமையாகின்றது. குடியில் தோன்றி இறந்த முன்னோரை நினைவு கூர்தல் இல்லறத்தானது கடமை: தனக்கு வாழ்வளித்த இறைவனைப் போற்றுதல் இல்லறத்தான் கடமை. தன்னினும் எளியராய்த் தன் உதவி தேடிவரும் உறவினர்க்கு உதவலும் அவன் கடமையாகும். இல்லாழ்வான் இக்கடமைகளிலிருந்து தவறலாகாது. இவற்றிற்கு அன்பு அடிப்படையாகும். அன்பு இல்வாழ்க்கையின் பண்பாகும்; அறவுணர்ச்சி இல் வாழ்க்கையின் பயனாகும். இவற்றை உணர்ந்து செயலாற்று வோர் இல்லற இன்பத்தைக் குறைவின்றி அடைவர். இத்தகைய இல்வாழ்க்கை தவ்வாழ்விலும் அடிப்படை.

சமுதாய வாழ்விற்கு இல்வாழ்க்கையே அடிப்படை. இதுவே அறநூல்களால் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது. மேற்சொன்ன நெறிகளில் தவறாது இல்லறத்தில் வாழ்பவன் இந்நிலவுலகில் வாழ்பவனேயாயினும். மேல் உலகில் வாழும் தேவருள் ஒருவனாக வைத்து நன்கு மதிக்கப்படுவான்

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். (குறள், 50)

துணைநூற் பட்டியல் (References)

1. திருக்குறள் உரை - முத்தமிழறிஞர் மு.கருணாநிதி
2. திருக்குறள் உரை - முனைவர் பேராசிரியர் சாலமன் பாப்பையா அவர்கள்
3. திருக்குறள் உரை - மு.வரதராசனார்
4. திருக்குறள் உரை - வ.உ.சிதம்பரனார்
5. திருக்குறள் உரை - கவிஞர் வைரமுத்து